

Sygn. akt I CSK 674/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia "T. [...]" w P.  
przeciwko I. [...] S.A. w W.  
o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 kwietnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez pozwanego I. [...] S.A. skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 lutego 2014 r., oddalającego apelację w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolony zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłanki wskazane w art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 1 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego

stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżący wskazał, że zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii, czy regulamin promocji lub konkursu składający się z kilkunastu postanowień może być uznany za przyrzeczenie publiczne. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie budzi wątpliwości, że ze względu na odmienny cel obu instytucji, stosowne postanowienia są uznawane za wzorce niedozwolone. Poza tym rozszerzona prawomocność w rozumieniu art. 479<sup>43</sup> k.p.c. dotyczy zarówno zakresu podmiotowego, jak i przedmiotowego. Stąd też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 października 2008 r. (III CZP 80/08, Biuletyn Sądu Najwyższego 2008, nr 10, poz. 196) wskazał, że rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przeciwko przedsiębiorcy stosującemu takie same lub podobne postanowienia, który nie brał udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek, uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.